

Geertrui WINDELS

First lady van Europa

Een klein jaar nu is ze first lady van Europa. Haar echtgenoot ziet ze wellicht nog minder vaak dan voorheen, maar verder is haar leven niet noemenswaardig veranderd. Geertrui WINDELS, vrouw naast Herman VAN ROMPUY, blijft haar vele sociale engagementen trouw. Die sociale inzet is voor haar al even onmisbaar als een wandeling in de ongerepte natuur.

‘Kerk moet meer diversiteit aan top toelaten’

Lieve WOUTERS

Dat ze voor het geluk geboren is: in een welvarend land, een goed gezin, opgevoed in een internaat van zusters die er moderner opvattingen op na hielden dan haar ouders, gelukkig getrouwd, succesvolle kinderen. En dat dit alles haar vervult met dankbaarheid. Geertrui WINDELS heeft het gesprek goed voorbereid en neemt een vliegende start. Geen zweem hovaardigheid over de hoge functie van haar man, hooguit gepaste fierheid. Hond Louis bromt goedkeurend.

– Welke gebeurtenissen of ontmoetingen bepaalden de loop van uw leven?

In alle fasen van het leven heb ik veel geluk gehad. Ik werd geboren in een groot gezin in Ruijten. Alle zeven gingen we op internaat, een mooie tijd die mij in positieve zin gevormd heeft tot een jonge mens die verantwoordelijk en zelfstandig kon leven. De zusters moedigden ons telkens aan met de woorden: „Je bent oud en wijs genoeg”, en dan gingen we naar de filmclub, naar het zwembad of een voordracht.

„Mensen hebben nood aan meer positief nieuws, want voorbeelden wekken”

Herman leerde ik kennen op het vliegtuig, op terugreis uit Kenia waar ik was voor mijn proefschrift biologie. Van hem heb ik enorm veel geleerd. Focussen op het positieve, bijvoorbeeld. Dat is bij hem echt aangeboren. Hij zal zich niet gauw laten afleiden door negatieve commentaar. In vele zaken is hij mijn tegenpool. Ik moet met mijn voeten in de aarde staan, hij is een mysticus. Uit zijn geloof put hij enorm veel kracht.

– Samen kregen jullie vier kinderen. Was het voor u vanzelfsprekend om uw eigen ambities bij te stellen?

Kinderen krijgen, dat is pas een ingrijpende ervaring, een enorme leerschool en grote verrijking. Je bent verplicht je aan te passen en realistisch te zijn. Bij onze eerste dacht ik dat huismoeder worden mijn roeping was, maar na enkele maanden ging ik toch weer halftijds werken. Achtereenvolgens werkte ik op de kabinetten Onderwijs en Cultuur, Gezin en Welzijn.

Na twintig jaar stopte ik en tuimelde ik vanzelf in het vrijwilligerswerk. In het Centrum voor Integrale Gezinszorg leerde ik jonge, alleenstaande moeders ken-

nen die in hun leven alleen nog maar tegenschlag hadden gehad. Koken betekende voor hen: conservenblikken erwten en knakworstjes openen. Poetsen deden ze met afwasproducten die voor de tiende keer werden aangelengd. Voor mij, die helemaal geen ervaring had met kansarmoede, stemde die confrontatie tot nadenken. Via kooklessen probeerde ik hen het gevoel te geven: „Je kunt het.” Maar vaak moest ik vaststellen dat je als vrijwilliger en zelfs professionele hulpverlener slechts weinig greep hebt op mensen. De bloedband en directe omgeving hebben de meeste invloed. Daarom focus ik als OCMW-raadslid in Sint-Genesius-Rode op de jonge gezinnen en vind ik armoedepreventie zo belangrijk.

– U hebt een passie voor natuur en reizen. Wat doet dat met u?

Het contact met de natuur is een onmisbaar element in mijn leven. Comfort kan ik missen, maar de natuur niet. De seizoenen die komen en gaan, het blijft een wonder. We hebben in onze tuin een kleine vijver. Die geeft me energie en brengt me tegelijk tot rust. Reizen geeft me een gevoel van oneindigheid en schoonheid. Het is niet omdat je bioloog bent en natuurverschijnselen wetenschappelijk kunt verklaren, dat ze niet meer fascinerend en wonderlijk zijn. De natuur zit zo perfect en complex in elkaar, dat je die met wetenschap alleen niet kunt verklaren.

Anders dan Herman spreek ik niet zo gauw met of over God, maar de natuur stemt me wel tot bewondering en dankbaarheid en geeft me een groots gevoel. Wellicht is God dan niet veraf.

– Wie kerkbetrokken of gelovig is, heeft deze dagen veel om teleurgesteld over te zijn. Hoe gaat u om met de pedofiliëcrisis in de Kerk?

Zeker in deze verschrikkelijke periode vind ik dat de vele geestelijken die wel schitterend werk leveren, bemoedigd moeten worden. Die moeten er toch ook

Anders dan haar man spreekt ze niet zo gauw met of over God, maar de natuur stemt Geertrui Windels wel tot bewondering en dankbaarheid. © Herman Ricour

maar in blijven geloven. Je moet het kind niet met het badwater weggooien. Al zeven jaar ben ik voorzitter van het Verbond van het Katholiek Basisonderwijs. Onze vergaderingen starten telkens met een gebed of bezinning. Dat doet deugd. Het enthousiasme in het huis is enorm. Na zeven jaar sta ik daar nog altijd van versteld. Dat is toch nog altijd de verdienste van het katholiek onderwijs, op poten gezet door de tomeloze inzet van zoveel religieuzen.

Terzelfder tijd ben ik erg geschokt door de zwaarte en de omvang van de feiten vermeld in het rapport-Adriaenssens. Dat heeft mijn vertrouwen in mensen toch aangetast – niet alleen in de Kerk overigens, want het misbruik werd in alle sectoren van de samenleving verzwegen. Ik ben steeds voorstander van gemengde samenlevingsvormen: mannen en vrouwen, jongeren en ouderen, armen en rijken samen. Ook de Kerk zou best meer diversiteit toelaten in de beleidsstructuren.

– We ontmoetten u op een avond tijdens een ‘midweek’ voor mantelzorgers in West-Vlaanderen. U maalt toch ook maar ettelijke kilometers af om die mensen een hart onder de riem te steken. Wat drijft u daarin?

Engagement is voor mij even onmisbaar als de natuur. Mantelzorgers zijn mensen die zich in de zorg om hun naaste ongelooflijk inzetten. Ze zijn in elke straat terug te vinden, maar zijn vaak zo opgeslorpt door het vele werk, dat ze zelden nog buiten komen. Persoonlijk ken ik er enkele. Ik vind het altijd deugdzaam te mogen vaststellen hoe toegewijd mensen aan elkaar kunnen zijn. Toch hebben zij meer steun nodig om het vol te houden. Die ‘midweek’ vond ik zo’n waardevol initiatief dat ik niet twijfelde om er een avond aan ‘op te offeren’. Zulke zaken zouden meer in het nieuws mogen komen. Mensen hebben daar nood aan, voorbeelden wekken. Zelf heb ik alleszins mijn batterijen kunnen opladen aan het warme engagement van al die mensen.